

Asr'ın Adamı

Bağdat'ta Ağustos sıcağı ortalığı yakıp kavurmaktadır. Herkes serinleyeceği gölge bir yer, ferahlatacak bir rüzgar arıyordu. Çarşı pazar kurulmuş, alışveriş başlamıştı. Bu arada bir adam, yüksek dağların mağaralarından getirdiği buzları satıyordu. Buz kalıpları eriyip ziyan olmadan bir an önce onları satmalıydı. Gel gör ki, ekonomik durgunluk sebebiyle fazla buz satılmıyordu. Öğle sıcağı bastırınca buzlar yavaş yavaş erimeye başladı. “Mal canın yongasıdır ya!”; tek sermayesi olan buzlarının gözü önünde eridiğini görmek, adamın içini de eritiyordu. Erimenin hızlanmasıyla içi yanan adam şöyle bağırmaya başladı: “Sermayesi sürekli tükenen bu fakirden buz alan yok mu?” O sırada talebeleriyle oradan geçmekte olan büyük veli Cüneyd-i Bağdadi bu sözleri duyunca birden durdu ve olduğu yere çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. Talebeler telaşlandılar ve “Ne oldu hocam?” diye sordular. Cüneyd-i Bağdadi: “Şu adamın söylediklerine dikkat edin” diyerek buz satıcısının tarafına baktı. Adam, içinin yandığı sesinden belli olacak şekilde sürekli bağırıyordu: “Sermayesi tükenen buzcudan alışveriş yapan yok mu?” Büyük veli talebelerine döndü: “Bu sözler beni sarstı. Eriyenin sadece buzlar değil, aynı zamanda ömrüm olduğunu fark ettim. Sıcak, adamın maddi sermayesi olan buzları eritip tükettiği gibi, zaman da asıl sermayemiz olan ömrümüzü tüketiyor. Saniye saniye, dakika dakika ömür buzumuz eriyor, hissedebiliyor musunuz? Adamın buzların erimesine olduğu kadar, ömürlerinin boşa tükenmesine karşı içi sızlanmayanlara yazıklar olsun...”

Diyecek ki: “Yeryüzünde, yıl sayısı olarak ne kadar kaldınız? “

Onlar, “Bir gün veya günün bir kısmı kadar kaldık. Hesaplayıcılara sor” diyecekler.

O diyecek ki: “Siz ancak pek az kaldınız; gerçekten, bilseydiniz! (Mü'minun Suresi 112, 113, 114)

Kelimele hâkim bir şairi kendi sözlerim ile ifade etmem çok zor bu yüzden aktardığım rivayet ve ayetlerle söze başlamak istedim. Hayatı anlama ve yaşama noktasında Kur'an'ı esas almış bir Müslüman: Cumali Ünalı Hasannebioğlu.

Haylice uzun bu ismin her kelimesi sayfalarca anlatılabilir çünkü bu ismin her noktasında başka bir hayat vardır. Çekirdek ailesinden başlar, akrabalarını, memleketini, kendi ülkesini hatta bulunduğu kıtayı bile aşar, büyür de büyür onun yaşam çemberi.

Verimli, uçsuz bucaksız, çok geniş topraklar gibidir. Sevgidir onun yüreğinin özsuğu. Sular, yeşertir, göklere çıkarır nice fidanları. Yeşerir yeşerir meyve verirsin... Bir ucun onun öğrettikleriyle bittiğin noktaya sıkı sıkı kök salarken dalların bulutlara varır, göklere uzanır. İşte onun tüm öğrencilere öğütlediği şey bu;

“Vardığın nokta neresi olursa olsun kulağını, gözünü olan bitene kapatmamalısın. Asalet, belli ya da zengin bir soya dayanmak değil, bir olay karşısında insanca olmayı korumaktır. “

Sabahın seher vaktinde karıncaların ayak sesleri duyulurken gününü Kur'an'ın nuru ile aydınlatan, bu nuru tüm tanıdığı insanlar ile paylaşma gayreti içinde olan, iyiliği, güzelliği öğütleyen, yeni günün habercisi; Zamanın kadrini bilen bir adam.

“Asra (zamana) andolsun ki insan kayıptadır! Ancak inananlar, iyi işler yapanlar ve aralarında birbirine doğruyu, sabrı öğütleyenler müstesna. (Asr Suresi)

Amca baba yarısıdır derler, amca olmanın değerini ondan öğrendim. Ülkemizin bir ucundan diğerine uzanan farklı şehirlerinde, farklı kültürlerde yetişmiş insanlardan onun ismini duyabilirsiniz. Çoğunlukla ona ‘Cumali Amca’ şeklinde hitap ederler. Benimsediği, her sıkıntıda yanlarına koştuğu bu toplumun yüreğinde yer edinmiş, soyadıyla değil, ünüyle değil amcalığıyla tanınan bir adam. İnsan olmanın tüm erdemlerine erişmiş bu adam çok iyi bilir ki:

“Yerlerin ve göklerin mülkü yalnızca Allah'ındır (Bakara107)

Son olarak Cumali hocam kendini şöyle tarif ediyor ;

“Akşamın kadrini bilen bir ananın oğluydu. Yiğit ve has bir adamdı babası...”

